

Scénář k rozhlasové reportáži - Eva Merclová

ZŠ Emy Destiniové, Praha 6, podzim 2022

Pamětnice: 3:41 – 3:43 My jsme se právě připravovali na prázdniny. **3:48 – 4:03** Bylo to v ložnici, v tom pokoji byly rozložené kufry, maminka připravovala věci, já jsem jako byla s ní a najednou se otevřely dveře a vstoupilo gestapo. Současně do bytu pro maminku a pro tatínka do kanceláře.

1.vstup: (Tomáš)

Šťastné dětství jedenáctileté Evy Merclové a její mladší sestry bylo přerušeno v létě 1942 zatčením rodičů. Ti byli obviněni z napomáhání atentátu na Heydricha, zastupujícího říšského protektora. Tatínek jako místonáčelník Barákovy župy sokolské totiž patřil do podzemní organizace, která pomáhala rodinám zatčených sokolů.

Pamětnice: 5:00 – 5:09 My jsme teprve potom odjely na prázdniny, to si nás vzali známí do Jaroměřic nad Rokytnou, a když jsme se vracely, **5:28 – 5:36** tak to tam čekala babička, strýček a gestapo na nás a odvezli nás na tu Jenerálku, kde jsme byly rok a půl potom vězněny.

2. vstup: (Luisa)

Na Jenerálce se Eva a její sestra setkaly s dalšími 46 dětmi ve věku od 2 do 17 let, kterým zatkli rodiče a později popravili v Mauthausenu. Jenerálka vypadala spíše jako nemocnice, byla docela čistá, děti se spolu skamarádily, starší pomáhaly mladším.

Pamětnice: 07:36 – 07:54 Hlídali nás tam čeští četníci a mezi nimi i takoví, kteří prostě věděli, bylo to nebezpečné dětem něco zprostředkovávat, ale mohli jsme po nich tajné dopisy posílat, psala jsem babičce. **08:03 – 08:07** To byly dopisy, když to bylo tajné, byly na toaletním papíru.

Děti se na Jenerálce musely zabavit samy, protože se nesměly učit. Přivezly si z domova knížky, ty si půjčovaly a četly pořád dokola. Dohlížela na ně Lina, přísná vrchní sestra Červeného kříže.

Pamětnice: 16:51 – 17:11 No a ona nás teda vodila na procházku, ti naši příbuzní se právě prostřednictvím kuchařů a paní hostinské, tak se dozvěděli, že chodíme ven, takže se na nás chodili dívat. Buď se dívali někde ze stráně, jak nás ta Němka vede, anebo šli po cestě proti nám a to bylo vždycky, hlavně nedat nic najevo.

vstup: (Naty) Svatobořice

V dubnu 1944 gestapo tajně přemístilo všechny děti z Jenerálky do Svatobořic, kde byl internační tábor pro rukojmí zahraničních vojáků.

Pamětnice: 24:33 – 24:42 *Přivezli nás tam v noci, vzpomínám si ve dvě nebo tři hodiny ráno. Já vím, jak jsme z toho autobusu vystoupili a na obloze ohromný měsíc.*

Vězni se snažili dětem pomáhat, občas jim dali jídlo ze svých přidělů, tajně je učili, svatobořické ženy dětem ušily teplé oblečení. Děti si navzájem byly jako sourozenci a oslovovaly se bratře a sestro.

Pamětnice: 38:07-38:14 *My starší dívky jsme si daly takový heslo: “ Vždy si vypomůžeme.” Zkrátily jsme si to na VSV.*

vstup: Marek

5. května 1945, v den osvobození, byl zajat vedoucí tábora. Děti byly odvezeny do tří kilometrů vzdálené vesničky Turovec, kde je místní schovávali v hostinci, aby se jim něco nestalo. Nosili jim tam jídlo, pití a oblečení. Do Prahy se děti dostaly až 12. května 1945. Že jsou rodiče po smrti se Eva se sestrou dozvěděly až později.

Pamětnice: 42:38 - 42:43 My jsme žili jenom pro to, že bude konec války a setkáme se s rodiči.
42:47 - 43:01 my jsme se sestrou poslouchaly rádio, protože tam hlásili, kdo se vrací z těch koncentračních táborů, tak jsme pořád čekaly, že budou hlásit jména a babička nám po nějaké době ukázala ty úmrtní listy.

My: Přátelsví vydrželo svatobořickým dětem dodnes, scházejí se pravidelně dvakrát do roka.